

19 березня 1985 р.

„Сільські вєсти“

СКАРБИ РІДНОГО КРАЮ

ВЕСНА КРАСНА, ЗІЛЛЯ ЗЕЛЕНЕНЬКЕ...

ПОСУТЕНІЛО, і знов при-
морозило. Укотре подумало-
ся: забарилася цього року
весна. Та раптом долинуло
неголосне:

**Розлилися води на чотири
броди,
Гей, дівки, весна красна,
зілля зелененьке...**

Двоє чоловіків, тихо на-
співуючи веснянки, пряму-
вали до старовинної споруди
— Республіканського будин-
ку вчених. Зацікавлений,
увійшов за ними. І ось по-
лилося:

**Що на першім броді шука-
риба грає,
Щука-риба грає, кригу
розбиває.**

**А на другім броді
зозуленька кує,
Бо літечко чує.**

**А на третім броді
соловей співає,
Соловей співає,
садки розливає.**

**На четвертім броді
сопілочка грає,
Сопілочка грає,
до танцю скликає.**

Коли доспівали, хтось із
присутніх запитав:

— Чого це ви не були ми-
нулого разу? Без вас басам
важко.

— До Пирятина їздили.
Знайшли там цікаву фольк-
лорну групу, багато нового
записали.

— То лаштуйте апарат.
послухаємо.

Користуючись паузою, роз-
питую, що це за колектив.
Виявляється — чергове за-
няття «Клубу шанувальників
української пісні» при рес-
публіканському будинку вче-
них. Створено його місяць
тому з ініціативи науковців,
музикознавців, письменни-
ків. Керівник — кандидат
мистецтвознавства Л. І.
Ященко.

— Головне для нас, — роз-
повідає Леопольд Іванович, —
розвиток традицій масового
співу, народних поетичних
звичаїв, таких, як свято Івана
Купала, колядки, шедрівки,
весілля тощо. А от сьогодні
репетируємо веснянки, з яки-
ми виступатимемо в парках

Києва під час Першотравне-
вих свят, у День Перемоги
на весняному ярмарку в Му-
зеї народної архітектури і
побуту УРСР. Ретельно від-
шукують члени клубу мало-
відомі пісні. Ініціатор і ке-
рівник цієї справи — Р. П.
Польовий, один із найдосвід-
ченіших наших колекціоне-
рів.

Староста клубу, кандидат
хімічних наук Г. М. Щупак
нагадала, що треба продов-
жувати репетицію. І знову
зادзвеніла веснянка:

**По тім боці Дунаю
Недалеко від краю...**

Затим розклали на голоси
«Гей, у лісі, в лісі стоять
два дубочки» та «Ой, коти-
лася та ясна зоря з неба».
Колись люди співали цих пі-
сень у полі чи на току, а
сьогодні у клуб приходять
після роботи на дисплеях,
верстатах, біля мікроскопів.
Це поважні письменники,
професори, кандидати й док-
тори історичних, хімічних,
технічних наук, студенти, ро-
бітники.

— Усім нам цікаво спіл-
куватись, — розповідає ста-
роста Г. М. Щупак, — після
кожної репетиції більшає дру-
зів, по-новому бачиш навіть
давно знайомих. Скажімо,
викладач Київського полі-
технічного інституту канди-
дат технічних наук В. Г.
Трилєс на одному із занять
зачарував усіх старовинними
козацькими й чумацькими
піснями.

— Та ще й згадується чи-
мало, — додає професор Ін-
ституту надтвердих матеріа-
лів, лауреат Державної пре-
мії УРСР Ю. О. Кочержин-
ський. — Рідне село, дитин-
ство. Я родом з Великих Со-
рочинців, що на Полтавщи-
ні, так у нас співають завж-
ди, якщо тільки не їдять і не
сваряться. А в Києві, самі
розумієте, мені за фахом ні
хліб пекти, ні сіно косити не
доводиться, а душа пісні
просить. Прийду в клуб —
відпочину, помолодію. Чудо-
ва справа!

В. НЕЧИПОРУК.